

Sighisoara

Josep

Quan el tren es va aturar a l'estació de Sighisoara gairebé deserta només hi vam baixar dues persones, l'altre era un home molt prim i alt mal vestit que duia una maleta lligada amb un cordill. Em vaig adreçar a ell i abans de dir-li res ja em va respondre sense ni mirar-me indicant-me la pensió més propera seguida d'unes paraules que no vaig entendre molt bé -noia, no t'exposis a la boira glaçada de la nit- i va desaparèixer en l'obscuritat de l'andana.

El carrer que menava a la ciutat el vaig poder seguir pels escassos fanals que només il·luminaven el tros de paret d'on penjaven i la pedra polida del terra més proper. Tenia pressa per arribar, la boira, que anava fent-se present, no se si influïda per l'home de l'estació em va semblar una bèstia que em palpava i m'olorava, que estava prenent la meva forma.

Vaig arribar alleujada a la pensió que no eren més que unes estances dins d'un edifici de pedra enganxat a la torre d'entrada de la ciutat on s'hi accedia per una porta petita. La cambra de parets encalades només contenia un llit estret i un armari. El més estrany de tot era una finestra que estava tancada per una reixa tot i que per les mides difícilment s'hi podia passar.

Portava una estona intentant dormir però em sentia desassossegada. Amb el temps se'm va anar relaxant el cos, els braços, les cames, i a poc a poc vaig començar a sentir la teva presència gèlida. Et sabia darrera la porta, et sentia amb un vertigen bell a través de les puntes dels dits i dels cabells. Te m'oferies per que jo em deixes anar al teu domini. No m'enganyaves, sabia qui eres i què volies de mi, portar-me a una immortalitat de mort i de sang i estava desitjant deixar-te entrar. Sabia que la darrera paraula per ser teva era obrir el llindar de la meva porta, si no, no t'era permès accedir a la meva cambra, però volia allargar al màxim aquesta unió dels nostres éssers, tu ho sabies tot de mi i jo ho sabia tot de tu, ens anàvem fonent. Sabia que ets el mal i això no se perquè m'arrossegava encara mes al teu feu, no em podia agafar enlloc i anava caient exhausta cap a l'abisme.

Entra, vaig dir amb el fil de veu que vaig poder treure i la teva presència fosca i etèria va omplir la cambra i la sang se'm va anar escolant amb el plaer i la por d'anar-me convertint en un ésser com tu.

